

ΑΣΠΑΣΙΑ Ι. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τῆς πολυκλαύστου Ἀσπασίας Ἰακώδου Ἀργυροπούλου, τὴν ὅποιαν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς ἀνῆρπασεν ἀδικος θάνατος κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1887.

Θυγάτηρ τοῦ εὐπατρίδου Ἀθηναίου Ἀναργύρου Πετράκη, ἐξ ἀπαλῆς ἡλικίας ἔλαβεν ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχοντικῇ οἰκογενεῖα τῆς τὰ βάσιμα στοιχεῖα τῆς ἀληθοῦς πνευματικῆς μορφώσεως, ἣτις διαπλάττει τὴν καλὴν μητέρα καὶ τὴν ἀξιαν οἰκοδέσποιναν. Εὐφυῆς καὶ γλυκεῖα, γελοῦσα πάντοτε καὶ προσηνής, ἐγεννήθη ἵνα ἀγαπᾶται, ἀλλ' ἔζησε καὶ διὰ τὰ ἀγαπᾶ.

Ἀκολουθήσασα ἐν τῷ γάμῳ της οὐ μόνον τῆς πατρικῆς οἰκογενείας τῆ ἐκλογὴν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδίας καρδίας τὰς ὑπαγορευσεις, ἀπετέλεσεν ἐπιζήλον πρότυπον συζύγου καὶ μητρός. Τὴν οἶκον Ἀργυροπούλου ἐπλήρου ἐλόκληρον τῆς Ἀσπασίας ἢ ὑπαίρει· πᾶσα χαρὰ, πᾶσα χρυσοῦ μέλλοντος ἐλπίς, πᾶσα συλλήβδην εὐτυχία ἐξ ἐκείνης ἀπέβρεεν. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦτο τῆς οἰκογενείας αὐτῆς τὸ ἀγαθὸν πνεῦμα, τὸ ἀποδιώκον πᾶσαν σκιάν, καὶ ἐκπέμπον φῶς καὶ δρόσον. Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἐγένετο καταφανὴς διὰ τοῦ θανάτου της· εὐθὺς ὡς ἔκλεισεν εἰς αἰώνιον ὕπνον τὰ ἐκφραστικὰ ὄμματα καὶ εἰς παγεράν σιγὴν τὰ φιλομειδῆ χεῖλη, πένθος καὶ ἐρήμωσις περιέβαλε τὸν ἀγαπητὸν σύντροφον, τὰ τρυφερὰ τέκνα, τὰ ἀδελφάς, τὸν ἀδελφόν. Παρῆλθε χρόνος ἤδη ἰκανὸς ἀπὸ τοῦ σκληροῦ θανάτου της, καὶ ὅμως καὶ σήμερον ἔτι ἡ αὐτὴ κατῆρεια περικαλύπτει τὸν ἄλλοτε εὐτυχῆ οἶκον!

Ὁ γράφων τὰς γραμμάς ταύτας ὑπῆρξεν ἐκ τῶν οικειοτάτων τοῦ οἴκου Ἀργυροπούλου. Ἡὐτύχησε νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἀσπασίαν ἐν τῇ τελείᾳ τῶν καθηκόντων τῆς οἰκοδοποιήσεως, καὶ τῇ ἐκπληρώσει τῶν κοινωνικῶν της ὑποχρεώσεων. Ἐἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τῆς μνήμης του ὁ χρόνος, ὅσος δῆποτε καὶ ἂν παρέλθῃ, τὴν ἑκτακτον ταύτην εἰκόνα. Ἦτο ἐκ τῶν σπανίων γυναικῶν, αἵτινες παράγουσι ζωηράν καὶ ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν. Ἀρρωσιωμένη σύζυγος, τρυφερὰ μήτηρ, δὲν περιέκλειεν ἑαυτὴν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ μόνον. Ἐν τῇ κινήσει τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, εἰς ἣν ἡ θέσις τῶν γονέων καὶ τοῦ συζύγου τὴν ἔταξεν ἐκ νεαρωτάτης ἡλικίας, κατώρθου νὰ συντηρῇ τόσῳ προσφῶς τῆς οἰκοδομοποιήσεως τὸν αὐστηρὸν τύπον. Ἐπέτυχεν ἐν τῇ ἀνατροφῇ αὐτῆς νὰ συνδυάσῃ τοῦ ἀγνοῦ ἐλληνικοῦ βίου τὰς παραδόσεις πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς. Τύπος ἀληθῶς μεμορφωμένης ἐλληνίδος, ὅστις ἔπρεπε ν' ἀποτελῇ παράδειγμα κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους τῆς ἀκαταστασίας ἡμῶν τῆς κοινωνικῆς.

Ἴδου διατὶ σύμπαν τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν τὴν ἔκλαυσε μὲ τὰ ἀληθέστερα τοῦ πόνου δάκρυα. Κυριολεκτικῶς δάκρυα ἔβρεον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κηδείας αὐτῆς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων. Καὶ ὅταν τὴν ἐκάλυψε τὸ χῶμα, κ' ἐξηλείφθησαν διὰ παντός οἱ εὐγενεῖς τῆς Ἀσπασίας Ἀργυροπούλου χαρακτηριστῆρες, καὶ ὅταν παρήρχοντο οἱ μῆνες, οἱ ἀπομακρύνοντες συνήθως ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων τὰς ἐκλιπούσας εἰκόνας τῆς ζωῆς, ἡ ἀγάπη τὴν ὁποῖαν Ἐκείνη ἐνέπνευσεν, ἢ κατῆρεια καὶ τὸ ἄλγος, ἅτινα ἢ ἀπώλειά της παρήγαγε, παρέμειναν ἀνεξάλειπτα ἀπὸ τῆς καρδίας τῶν συγγενῶν καὶ τῶν οἰκείων της.

Ἡ ἑλληνικὴ Μοῦσα ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ ταύτῃ ἐτόνισε περιπαθῆς ἐλεγέτον. Τὸ ᾄσμα τοῦτο, ὀφειλόμενον εἰς τὴν ἐμπνευσιν τοῦ ποιητοῦ μας Ἀχιλλέως Παράσχου, παραθέτομεν ὧδε ὡς εὐγλωττον ἐπίλογον τῆς ἀσθενοῦς ἡμῶν σκιαγραφίας.